

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

22.11.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Odsetki od pożyczek zaciągniętych na zakup udziałów powinny być alokowane do źródeł przychodu proporcjonalnie do uzyskiwanych przychodów - wyrok WSA w Gliwicach z 18 listopada 2021 r., sygn. I SA/GI 945/21 _____ 3

Kwestia oceny czy nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia prawa spółki do dokonania korekty i odliczenia VAT naliczonego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.688.2021.2.KO _____ 4

Odsetki od pożyczek zaciągniętych na zakup udziałów powinny być alokowane do źródeł przychodu proporcjonalnie do uzyskiwanych przychodów - wyrok WSA w Gliwicach z 18 listopada 2021 r., sygn. I SA/GI 945/21

Rozstrzygana sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej. Podatnik nabył 100% udziałów spółki niemieckiej działającej w pokrewnej branży. Nabywana spółka posiadała cenne know-how i doświadczenie w branży, w której działał podatnik. Celem nabycia było zintegrowanie nabywanej spółki z grupą i wykorzystanie jej zasobów do m. in. wzmocnienia własnego biznesu. Dodatkowo, na skutek nabycia, podatnik uzyskuje przychody z tytułu najmu i świadczenia usług na rzecz nabywanej spółki. Nabycie udziałów zostało sfinansowane kredytem zaciągniętym na ten cel.

Wątpliwości podatnika budziło to, czy koszty odsetek i pozostałe koszty kredytu powinny być kwalifikowane do źródła zyski kapitałowe czy innych źródeł przychodu. Zdaniem podatnika, koszty powinny być kwalifikowane do obu źródeł proporcjonalnie do przychodów przypadających na każde z nich (tzw. „klucz przychodowy”).

Dyrektor KIS nie zgodził się z podatnikiem twierdząc, że koszty odsetkowe powinny być kwalifikowane do źródła „zyski kapitałowe” z uwagi na ich związek z nabyciem udziałów. Podatnik nie zgodził się z rozstrzygnięciem organu i zaskarżył interpretację do WSA w Gliwicach. Sąd komentowanym wyrokiem przyznał rację podatnikowi i uchylił interpretację.

Komentarz eksperta

Komentowany wyrok wpisuje się w odwrócenie generalnie niekorzystnej linii orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych. Odwrócenie to ma najprawdopodobniej związek z wydanymi w lipcu br. wyrokami NSA o sygnaturach II FSK 2627/20 i II FSK 37/19, w których NSA przyznał rację podatnikom.

Omawiana sprawa dotyczy problemu typowego dla polskich spółek, które przeprowadzają ekspansję zagraniczną poprzez

nabywanie udziałów podmiotów zagranicznych. Nabywane udziały nie są w takich przypadkach przeznaczone do dalszej odsprzedaży, ponieważ celem transakcji jest włączenie nabywanych spółek w strukturę biznesową podatnika. Pomimo tego, podatnik nie może rozliczyć kosztów nabycia udziałów z uwagi na przepisy ustawy CIT, które odraczają możliwość rozliczenia kosztów nabycia udziałów do momentu sprzedaży (przy założeniu trwałej integracji nabywanych podmiotów z podatnikiem w praktyce odroczenie oznacza brak możliwości rozliczenia tych kosztów). Jednocześnie, ewentualne rozliczenie kosztów nabycia udziałów (przy ich zbyciu) następuje w ramach źródła „zyski kapitałowe”.

Jak wynika z uchylonej interpretacji, organy podatkowe próbują „rozciągnąć” powyższe podejście na koszty nawet pośrednio związane z transakcją nabycia udziałów, takie jak np. koszty finansowania, poprzez uznanie ich w całości za koszty związane z zyskami kapitałowymi. W praktyce, podejście to skutkuje najczęściej wygenerowaniem niemożliwej do rozliczenia straty podatkowej z zysków kapitałowych.

Rozstrzygnięcie WSA jest korzystne dla podatników i zasługuje na aprobatę z co najmniej dwóch względów. Po pierwsze, stanowisko Dyrektora KIS jest sprzeczne z dosłownym brzmieniem przepisów ustawy CIT, które nakazują wprost rozliczać koszty pośrednie (czyli m. in. odsetki) kluczem przychodowym. Po drugie, komentowanym rozstrzygnięciem przemawiają względy celowościowe. W rozstrzyganej sprawie nabycie udziałów związane było z ekspansją biznesową podatnika i różnymi rodzajami uzyskiwanych przychodów. Podejście organów podatkowych opiera się natomiast na prostym zrównaniu każdego nabycia udziałów do transakcji zbliżonej do handlu udziałami lub akcjami.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

Kwestia oceny czy nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia prawa spółki do dokonania korekty i odliczenia VAT naliczonego, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.688.2021.2.KO

W opisaney sprawie nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 70 § 6 pkt 3 Ordynacji podatkowej. Oznacza to, że nie nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia prawa spółki do dokonania korekty i odliczenia VAT naliczonego wykazanego na fakturze końcowej od XYZ.

W przedstawionej sytuacji spółka nie zgodziła się z kwotą otrzymanej faktury uznając ją jako niezgodną z zawartą umową i zakresem wykonanych prac przez XYZ i dnia 20 maja 2016 r. sprawa trafiła do sądu. Spółka kwestionując fakturę i prowadząc spór w sądzie z kontrahentem XYZ działała w celu ochrony swoich interesów.

Organ podatkowy wskazał, że do skutecznego zawieszenia biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 70 § 6 pkt 3 Ordynacji podatkowej dochodzi tylko w sytuacji, gdy organ prowadzący postępowanie podatkowe sam zwróci się do właściwego sądu powszechnego, w trybie przewidzianym w art. 199a Ordynacji podatkowej, o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa. W opisaney sprawie do sądu zwróciła się spółka, a nie organ prowadzący postępowanie podatkowe.

Zastosowania nie będzie miał również art. 81b § 1 Ordynacji podatkowej, gdyż nie wystąpiły u spółki okoliczności, o których mowa w tym przepisie. Wynika to z faktu, iż spółka w złożonym wniosku podpisała oświadczenie o następującej treści: „Oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego”.

Skoro zatem nie wystąpiły żadne okoliczności przerywające lub zawieszające bieg terminu przedawnienia w przedmiotowej sprawie, to spółce nie przysługuje prawo do dokonania korekty deklaracji VAT-7 za miesiąc sierpień

2015 r. i odliczenia VAT naliczonego wynikającego z faktury końcowej otrzymanej od XYZ, gdyż minęło już 5 lat od początku roku, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, na podstawie art. 86 ust. 13 ustawy VAT.

Komentarz eksperta

W komentowanej interpretacji indywidualnej Dyrektor KIS przyjął ścisłą i niekorzystną dla podatników wykładnię art. 70 § 6 pkt 3 Ordynacji podatkowej wskazując, że bieg 5-letniego terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (w analizowanym przypadku prawa podatnika do odliczenia VAT w ramach korekty rozliczeń, na podstawie art. 86 ust. 13 ustawy VAT) zostaje zawieszony wyłącznie w przypadku, gdy o ustalenie istnienia stosunku prawnego do sądu powszechnego zwróci się organ podatkowy.

A *contrario*, skierowanie kwestionowanego stosunku prawnego na drogę sądową z inicjatywy podatnika nie skutkuje zawieszeniem biegu terminu przedawnienia. W rezultacie podatnicy - z uwagi na przewlekłość postępowań sądowych, nierzadko trwających dłużej niż 5 lat - są narażeni na utratę prawa do odliczenia podatku z faktur będących przedmiotem sporu sądowego. Niemniej należy zaznaczyć, że komentowane niekorzystne rozstrzygnięcie Dyrektora KIS jest spójne ze stanowiskiem prezentowanym przez sądy administracyjne (*vide* np. wyrok NSA z 2 kwietnia 2019 r. sygn. II FSK 3385/18).

Co więcej, w praktyce organów podatkowych oraz sądów administracyjnych wskazuje się, że w przypadku, gdy o ustalenie stosunku prawnego do sądu powszechnego zwróci się co prawda organ podatkowy, lecz organ ten nie jest bezpośrednim beneficjentem należności podatkowej, bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego również nie ulega zawieszeniu (*vide* wyrok NSA z 9 lipca 2019 r. sygn. II FSK 3208/17).

PIOTR STRYJEWSKI
ADWOKAT
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Skutki podatkowe w VAT przekazania przez powiernika powierzającemu środków uzyskanych w wyniku sprzedaży świadectw efektywności energetycznej, wyrok NSA z 10 listopada 2021 r., sygn. I FSK 716/18	6
Zasady ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych (PNIF), wyrok NSA z 9 listopada 2021 r., sygn. III FSK 127/21	6
Zakres przedmiotowy pojęcia „podatek dochodowy zapłacony w obcym państwie”, o którym mowa w art. 27 ust. 9 ustawy PIT, wyrok NSA z 9 listopada 2021 r., sygn. II FSK 454/19	6
Konieczność prowadzenia na bieżąco ewidencji podatkowej przez podatnika nie jest warunkiem skorzystania z ulgi IP Box, wyrok WSA w Warszawie z 10 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 1173/21	6
Zasady rozliczeń banku na gruncie ustawy CIT w związku z orzeczeniem przez sąd powszechny nieważności umowy o kredyt hipoteczny, wyrok WSA w Warszawie z 10 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 1234/21	7
Możliwość zaliczenia wydatków z tytułu składki na pokrycie funduszu pomocowego (System Ochrony SGB) do kosztów uzyskania przychodu banku, wyrok WSA w Olsztynie z 9 listopada 2021 r., sygn. I SA/OL 628/21	7

Skutki podatkowe w VAT przekazania przez powiernika powierzającemu środków uzyskanych w wyniku sprzedaży świadectw efektywności energetycznej, wyrok NSA z 10 listopada 2021 r., sygn. I FSK 716/18

Zgodzić należy się z poglądem, że w analizowanej sprawie przekazanie spółce przez powiernika kwot pozyskanych wskutek realizacji umowy powierniczej, dotyczącej pozyskania i sprzedaży świadectw efektywności energetycznej, nie stanowi ani dostawy towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT, ani świadczenia usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT. Tym samym nie podlega ono opodatkowaniu VAT i nie powinno być udokumentowane fakturą (art. 106b ust. 1 ustawy VAT).

Czynność ta, jako niepodlegająca opodatkowaniu VAT, powinna być udokumentowana innym dokumentem niż faktura (zarezerwowana dla dokumentowania czynności z zakresu ustawy VAT), czyli np. notą obciążeniową. Opodatkowaniu będzie natomiast podległo świadczenie uzyskane przez powiernika za wykonanie przez niego na rzecz spółki usługi wynikającej z zawartej umowy.

Zasady ustalenia podstawy opodatkowania podatkiem od niektórych instytucji finansowych (PNIF), wyrok NSA z 9 listopada 2021 r., sygn. III FSK 127/21

Z literalnego brzmienia art. 5 ust. 1 ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych (PNIF) wprost wynika, że podstawa opodatkowania odnosi się do wartości aktywów podatnika wynikającej z zestawienia obrotów i sald. Przy czym w przepisie tym mowa o nadwyżce sumy wartości aktywów ponad kwotę 4 mld złotych (a nie o nadwyżce stanowiącej różnicę pomiędzy wartością aktywów a wartością pasywów).

Skoro tak, to zasadne jest odwołanie się wyłącznie do tych regulacji rachunkowych, które dotyczą tejże wartości, tj. wartości aktywów. Przepis dotyczący ustalania podstawy opodatkowania nie przewiduje skompensowania (unettowania) aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego z rezerwą z tytułu odroczonego podatku dochodowego i ujęcia tak wyliczonego aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego do podstawy opodatkowania PNIF.

Zakres przedmiotowy pojęcia „podatek dochodowy zapłacony w obcym państwie”, o którym mowa w art. 27 ust. 9 ustawy PIT, wyrok NSA z 9 listopada 2021 r., sygn. II FSK 454/19

Zgodzić należy się z poglądem, że art. 27 ust. 9 ustawy PIT nie stanowi o możliwości odliczenia wyłącznie tych podatków, o których mowa w polsko-amerykańskiej UPO, ani też nie wyłącza możliwości odliczenia podatków dochodowych, które pozostają poza zakresem UPO, nakazując jedynie, aby był to podatek dochodowy zapłacony w obcym państwie, a za taki należy uznać stanowy podatek od dochodu zapłacony przez podatnika w USA. Sama UPO również nie zakazuje możliwości odliczenia od dochodu innych podatków, niż będących jej przedmiotem.

Tym samym nie sposób dopatrzeć się sprzeczności uregulowań między postanowieniami UPO, a ustawą PIT, a należy jedynie stwierdzić, że UPO jest regulacją niepełną, w tym sensie, że brak w niej postanowień dotyczących innych podatków niż federalne, pomimo że faktycznie inne podatki (stanowe) też są nakładane, a ustawa PIT ich odliczenia nie wyklucza.

Literalna wykładnia art. 27 ust. 9 ustawy PIT wskazuje zatem na to, że podatnik może odliczyć od sumy uzyskanych w 2017 r. dochodów kwotę równą sumie wszelkich podatków dochodowych zapłaconych w obcym państwie (USA), czyli zarówno uiszczony podatek federalny, jak i podatek stanowy.

Konieczność prowadzenia na bieżąco ewidencji podatkowej przez podatnika nie jest warunkiem skorzystania z ulgi IP Box, wyrok WSA w Warszawie z 10 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 1173/21

Literalne brzmienie przepisów ustawy PIT, podobnie jak ich analiza całościowa, a także cel wprowadzenia ulgi IP-Box, nie wskazują, jaki termin sporządzania ewidencji powinien być przyjęty przez podatników oraz jaką formę ma mieć ewidencja. Fakt, że w pewnym sensie pominięto te szczegóły w ustawie PIT świadczy o tym, że tworzenie tej ewidencji, która jest czytelna, rzetelna i sprawdzalna po jakimś czasie (post factum), nie może wykluczać możliwości skorzystania z ulgi IP-Box.

Zasady rozliczeń banku na gruncie ustawy CIT w związku z orzeczeniem przez sąd powszechny nieważności umowy o kredyt hipoteczny, wyrok WSA w Warszawie z 10 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 1234/21

W przypadku stwierdzenia nieważności umów kredytowych przez sąd cywilny mamy do czynienia z pewnym stanem faktycznym, który powoduje pewne przesunięcia pomiędzy bankiem a klientem, z którym wcześniej została zawarta umowa kredytu bankowego. Niewątpliwie dokonywanie pewnych przesunięć majątkowych czyli zwrot kwot zapłaconych z różnych tytułów jest powiązany z faktem zawarcia umowy, więc niewątpliwie jest tutaj związek z prowadzeniem działalności przez bank. Obowiązek dokonania takiego przesunięcia (czyli w tej sprawie obowiązek zwrócenia pobranych należności przez bank) powinien być traktowany jako przesunięcie majątkowe powodujące pewne pomniejszenie aktywów banku, które ma miejsce obecnie i jest konsekwencją nie zawarcia umowy, lecz właśnie powstania pewnego stanu faktycznego, w wyniku stwierdzenia nieważności.

Organ interpretacyjny dokonał zatem nieprawidłowego założenia wskazując, że w sprawie, bank powinien dokonać korekty przychodu. Prawidłowe jest stanowisko banku, że mamy tu do czynienia z pewnym obowiązkiem poniesienia kosztu czyli zwrócenia prowizji, opłat i innych podobnych należności, który to obowiązek wynika z powstania stanu faktycznego określonego w związku ze stwierdzeniem nieważności umowy, a więc z punktu widzenia prawa podatkowego jest to pewne zdarzenie, które ma miejsce obecnie i obecnie wywołuje skutki. Dlatego zasadne jest przyjęcie, że te należności opisane we wniosku będą mogły stanowić koszty uzyskania przychodu, a nie będą to kwoty, o które miały być pomniejszony przychód należny.

Możliwość zaliczenia wydatków z tytułu składki na pokrycie funduszu pomocowego (System Ochrony SGB) do kosztów uzyskania przychodu banku, wyrok WSA w Olsztynie z 9 listopada 2021 r., sygn. I SA/OL 628/21

Ocena kwalifikacji wydatków w postaci składek na pokrycie funduszu pomocowego (System Ochrony SGB) do kosztów uzyskania przychodów powinna być przeprowadzona wyłącznie w kontekście art. 15 ust. 1 ustawy CIT oraz analizy czy wydatek jest niezbędny dla funkcjonowania banku i został poniesiony w celu zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodu, jak bowiem wskazał bank, jego działanie zmierzało do podporządkowania się prawnej konieczności spełnienia określonych wymogów.

Prawo, nakładając na instytucje finansowe obowiązek osiągnięcia i zachowania określonego poziomu bezpieczeństwa operacji finansowych, wskazuje dopuszczalne drogi do osiągnięcia tego poziomu bezpieczeństwa i w powyższym kontekście bank może spełnić wymogi płynnościowe na poziomie indywidualnym albo też przystąpić do systemu ochrony instytucjonalnej. Z tego wynika, że bank nie może wybrać czy określony poziom bezpieczeństwa osiągnie, czy też nie. Może jedynie wybrać sposób, w jaki ten poziom bezpieczeństwa osiągnie i w jaki sposób podporządkuje się stawianym przez prawo wymogom.

Zatem dobrowolność przynależności do systemu ochrony, którą podkreślał w niniejszej sprawie organ, sprowadza się jedynie do możliwości wyboru systemu działającego na rynku finansowym, a nie w ogóle do przynależności do systemu. Potwierdza to zatem, że analizowane wydatki są racjonalne i celowe, a nawet niezbędne dla funkcjonowania, ponieważ są niezbędne do prowadzenia działalności bankowej.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zakres prawa do skorygowania podstawy obliczenia PNIF za okresy rozliczeniowe, na które ujęto zmianę wartości funduszy własnych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.6.2021.1.MBD	9
Kwestia oceny czy sporządzony przez komornika spis inwentarza stanowi dokument, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.424.2021.1.MS	9
Przesłanki zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów nieściągalnej wierzytelności , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 października 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.334.2021.AW	9
Obowiązek podatkowy w VAT z tytułu otrzymania depozytu na zabezpieczenie należności wynikających z poniesienia przez spółkę kosztów, przed wykonaniem usługi lub dostawą towaru , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 października 2021 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.570.2021.2.IR	10
Określenie momentu powstania obowiązku podatkowego w przypadku usług wykonywanych w sposób ciągły , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29 października 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.695.2021.1.ICZ	10

Zakres prawa do skorygowania podstawy obliczenia PNIF za okresy rozliczeniowe, na które ujęto zmianę wartości funduszy własnych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 4 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.6.2021.1.MBD

W przypadku, gdy bank dopełni wszelkich wymogów formalnych, działając zgodnie z art. 92 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zgodnie z art. 26 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych stwierdzającego, że bank chcący włączyć do funduszy własnych zyski z bieżącego okresu lub zyski roczne, musi uzyskać zgodę KNF (która wydawana jest w drodze decyzji administracyjnej), będzie uprawniony również do złożenia korekty deklaracji na PNIF w zakresie podstawy opodatkowania, w której zmieniane fundusze własne zostały uwzględnione.

W konsekwencji, w związku ze zmianą wartości funduszy własnych o wypracowany przez bank zysk, bank będzie miał prawo do złożenia korekty deklaracji FIN-1 - w zakresie zmiany podstawy obliczenia podatku i wysokości zobowiązania podatkowego - ze skutkiem na datę końca okresu, w którym zysk banku został wypracowany i pod którą został ujęty w funduszach własnych. Podstawą prawną tego obniżenia jest art. 5 ust. 4 ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych.

Kwestia oceny czy sporządzony przez komornika spis inwentarza stanowi dokument, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.424.2021.1.MS

W przypadku wydania przez komornika spisu inwentarza, z którego wynikać będzie brak odpowiedniego, w stosunku do wierzytelności banku, majątku dłużnika, bank będzie uprawniony do uznania, że nieściągalność wierzytelności została na podstawie tego spisu udokumentowana w całości albo w części, w jakiej nie ma prawnej możliwości jej dalszego dochodzenia. Sporządze-

nie przez komornika spisu inwentarza potwierdzającego brak wystarczającego, na pokrycie całości albo części wierzytelności, majątku dłużnika, wyczerpuje możliwość dochodzenia całości albo odpowiedniej części należności przez bank.

Przesłanki zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów nieściągalnej wierzytelności, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 października 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.334.2021.AW

W analizowanej sprawie warunki przewidziane dla zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów nieściągalnych wierzytelności zostały spełnione. Wierzytelność w całości stanowiła przychód należny spółki, spółka zamierza odpisać te wierzytelności jako nieściągalne, ich nieściągalność została udokumentowana, a wierzytelności nie są przedawnione. Ponadto wydane przez sąd z Norwegii orzeczenie w postępowaniu upadłościowym wobec spółki z Norwegii, stanowi orzeczenie, o którym jest mowa w art. 16 ust. 2 pkt 2 lit. b u.p.d.o.p.

Nieściągalna wierzytelność zaliczana jest do kosztów uzyskania przychodów w dacie łącznego spełnienia dwóch warunków: i) wierzytelność powinna być odpisana jako nieściągalna (powinien być dokonany odpowiedni zapis w ewidencji) oraz ii) nieściągalność wierzytelności powinna być właściwie, tj. w sposób przewidziany w art. 16 ust. 2 u.p.d.o.p. udokumentowana. Gdy warunki te zostaną spełnione w różnych latach podatkowych, zaliczenie wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów będzie możliwe w roku podatkowym, w którym spełniony zostanie drugi (tj. późniejszy) z warunków. Spółka będzie mogła zatem zaliczyć ww. wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów w tym roku podatkowym, w którym zostaną spełnione oba warunki lub drugi (późniejszy) warunek.

Jak wynika z wniosku, nieściągalność została uprawdopodobniona orzeczeniem sądowym, które spółka już otrzymała, a ponadto spółka dopiero zamierza odpisać te wierzytelności jako nieściągalne. Stąd zgodzić się należy z tezą, że zaliczenie wierzytelności do kosztów uzyskania przychodu może nastąpić w dacie odpisania jako nieściągalne tych wierzytelności względem spółki z Norwegii, w księgach rachunkowych spółki.

Obowiązek podatkowy w VAT z tytułu otrzymania depozytu na zabezpieczenie należności wynikających z poniesienia przez spółkę kosztów, przed wykonaniem usługi lub dostawą towaru, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 26 października 2021 r., sygn. 0113-KD IPT1-2.4012.570.2021.2.IR

Przedpłata, zaliczka, zadatek podlegają opodatkowaniu VAT tylko wówczas, gdy stanowią część ceny (należności, zapłaty) za mające nastąpić w przyszłości skonkretyzowane świadczenia, czyli za określoną dostawę towaru lub określone świadczenie usług. Oznacza to, że VAT należny od ww. rodzajów otrzymywanych wpłat wystąpi tylko wówczas, kiedy w umowie lub w innych dokumentach (np. zamówieniu) zostanie wyraźnie skonkretyzowane, jakich przyszłych towarów bądź jakich przyszłych usług wpłata ma dotyczyć.

W okolicznościach niniejszej sprawy, w momencie otrzymania przez spółkę depozytu zabezpieczającego (kaucji), nie będą znane wszystkie okoliczności mające znaczenie dla zaistnienia i opodatkowania zdarzenia podatkowego, tzn. przyszłej dostawy. Przede wszystkim wpłacona kwota depozytu nie będzie odnosiła się do skonkretyzowanej wysokości wynagrodzenia za finalnie dostarczone produkty na rzecz zamawiającego, gdyż w momencie wpłaty depozytu kwota ta nie będzie jeszcze znana. Należy stwierdzić, że w dacie otrzymania przez spółkę kwoty depozytu zabezpieczającego (kaucji), opłata ta nie stanowi wynagrodzenia za skonkretyzowane świadczenie, nie wiąże się z wykonaniem przez spółkę świadczenia i tym samym w dacie jej otrzymania nie podlega opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Określenie momentu powstania obowiązku podatkowego w przypadku usług wykonywanych w sposób ciągły, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 29 października 2021 r., sygn. 0111-KD IB3-1.4012.695.2021.1.ICZ

W opisanym przypadku mamy do czynienia z usługami wykonywanymi w sposób ciągły, mającymi długotrwały charakter, dla których w związku z ich świadczeniem ustalane są następujące po sobie terminy rozliczeń. Wobec tego, dla usług wykonywanych przez spółkę na rzecz członków R., za które pobierana jest

opłata „H. i I.”, moment powstania obowiązku podatkowego należy określić na zasadach wynikających z art. 19a ust. 3 ustawy VAT.

Umowy zawierane z członkami R. są bowiem umowami współpracy, zawieranymi na czas nieoznaczony. W ramach umowy członkowskiej strony ustaliły następujące po sobie terminy płatności lub rozliczeń w taki sposób, że spółka wystawi elektroniczną fakturę za opłaty H. oraz opłaty I. raz w tygodniu na podstawie zestawienia Centralnego Systemu Rozliczeń Członków R. Zgodnie z postanowieniami Regulaminu Świadczenia Usług, w przypadku każdego zlecenia rozliczenia z tytułu opłat I. i oraz opłat H., Spółka, planuje fakturować zgodnie z co tygodniowymi okresami rozliczeniowymi. Faktury będą wystawiane na podstawie co tygodniowych raportów, które będą zawierały zestawienie wszystkich złożonych w danym tygodniu zleceń w formie manifestów, zawierających datę rozpoczęcia zlecenia. Raporty będą generowane według daty zmanifestowania przesyłki.

Zatem, zgodnie z art. 19a ust. 3 ustawy VAT, momentem powstania obowiązku podatkowego dla świadczonej usługi jest data upływu każdego okresu (czyli w analizowanym przypadku tygodnia), do którego odnosi się rozliczenia (wystawiona faktura). Tym samym, w analizowanym przypadku momentu powstania obowiązku podatkowego nie należy utożsamiać z datą wystawienia faktury za świadczone usługi, lecz z datą upływu danego okresu, do którego odnosi się rozliczenie (wystawiona faktura). Tym samym, w przypadku gdy w dacie upływu danego okresu, do którego odnosi się rozliczenie (wystawiona faktura), zostaje wystawiona faktura, spółka prawidłowo ustala moment powstania obowiązku podatkowego.

W analizowanym przypadku wystawienie faktury za świadczone usługi pokrywa się z datą upływu danego okresu, do którego odnosi się rozliczenie (wystawiona faktura), a w konsekwencji data wystawienia faktury pokrywa się z datą powstania obowiązku podatkowego. Zatem obowiązek podatkowy z tytułu usług wykonywanych przez spółkę (tj. przeładunek towarów w H. Centralnym, dystrybucja lub odbiór przesyłek) na rzecz kontrahentów tj. członków R., za które spółka pobiera tzw. „opłaty H.”, „opłaty I.” powstaje zgodnie z art. 19a ust. 3 ustawy VAT, tj. z upływem okresu rozliczeniowego ustalonego na podstawie umowy członkowskiej z członkiem R.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl